Any II - Núm. 7
10 gener 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

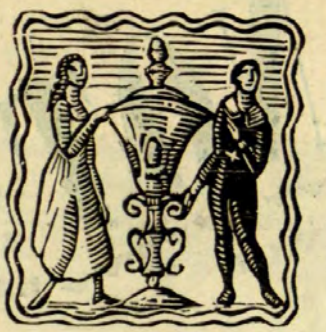
La corresp.ª a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

AQUEST NUMERO D'"EL BORINOT" HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

DE NASSOS!

—I, doncs, què et creies, home!

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643—BARCELONA

CHEZ

NELLY

22 Rue Claris

pour les tout petits

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124 / A BARCELONA, NÚM. 2023-A / A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.r, 1.a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

Confecció de Pantalles, Tapetes, Coixins, etc.

Models especials de la casa

Comtesa Sobradiel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

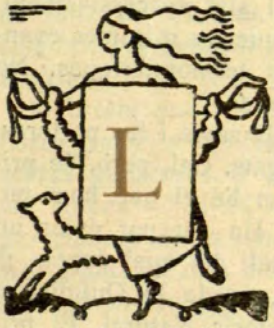
ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

UAB Biblioteca de Comunicació

L'HOME QUE NO S'EMBOLICA

L'home que no s'embolica vol dir aquell home que no està per brocs. Es aquell home *prudent*, amant de *l'ordre*, i que diu: «quan els gossos lladren, senyal que algú s'acosta». Ell no està per raons.

Deixeu-lo viure en la seva botigueta, contemplar el seu canari, flairar l'arrôs, fer la vida de família, i guanyar algun quartet. Què diantre! La vida és curta, per no aprofitar-se de la bona vida.

L'home que no s'embolica llegeix el diari (un diari independent, no cal dir), i quan s'informa de certes coses que passen, pensa que tanmateix hi ha gent eixelebrada, que, si rep del carpó, és perquè vol; perquè n'és, d'eixelebrada! Que no en sigui, que s'estigui quieta, i no li passarà res. De vegades s'adona que, entre aquells que qualifica d'eixelebrats, hi ha noms de persones respectables, de persones *sèries*. I això no li cap al cap. El cert és que no li cap, perquè el seu cap és d'estopa, o de suro, i, encara, ple de serradures; per bé que ell es pensi que té un cervell molt clar, i que *veu les coses tal com són*. I acaba murmurant:—Jo, que tenia aquesta persona per formal!

Què entén, l'home que no s'embolica, per persona respectable, formal, seriosa? Senzillament, entén un home que té el cap de suro, i ple de serradures, encara, com ell.

Una vegada, l'home que no s'embolica, va veure «La butifarra de la llibertat», la comèdia pitarresca, jugada per un elenc d'aficionats d un *círculo moral recreativo*, que hi havia en un carrer de Barcelona, avui desaparescut per la Reforma. Ell diu que és la millor cosa que ha vista. Es un admirador de la butifarra; només que de la butifarra, ben entès; allò altre de la llibertat li sobra, ara ja. S'ha anat convencent que aquest mot. com altres mots, no fa persona *sèria*.

De tota manera, l'home que no s'embolica no està allò de dir ben tranquil, ben tranquil del tot.

Una vegada, en la seva joventut, va tenir certes paraules, va sustentar certes idees, que qui sap si li poden costar cares. Avui per avui no es menja la butifarra amb aquell plaer ni amb aquella seguretat que voldria.

L'home s'inquieta i es rasca el cap. Rascant-se el cap li cauen serradures. Però com li cauen serradures, nota que li sembla que se li omple d'una altra substància (que podria ésser cervell), que el fa pensar i el fa cavilar.

I com més, el seu cap, es va buidant de serradures, més li sembla que s'assembla als eixelebrats; i es sent fogós, i ardit, i jove. I l'home que no s'embolica, pensa:—Tanmateix ja ho veig: que ha d'ésser que acabaré embolicant-me!

FLUMELL.

UAB Biblioteca de Ciències Socials i Hemeroteca General

CALENDARI MENSUAL

INTRODUCCIÓ

AMB ocasió de la solemne entrada de l'any nou, convenientment anunciada a tots els diaris i altres organs de la premsa, havem decidit de canviar de vida, i, si no fer vida nova, que els nostres mitjans no ens ho permeten, fer al menys una vida en bon us i restaurada. Es aquest el motiu pel què havem decidit de dedicarnos a la fabricació de calendaris que, si no ben bé americans, poden qualificar-se al menys de mensuals.

El nostre calendari contindrà, sobre tot, consells al lector, consells sempre d'importància tal, que els pares, els mestres i els tutors han negligit de donar als petits éssers que la natura i altres entitats els han confiat.

Començarem pel mes de gener, aprofitant l'avinentesa de trobar-nos-hi, i lamentaríem que la inobservància d'algun dels consells que anem a donar pogués originar fatals conseqüències, així com també intentaríem lamentar que les fatals conseqüències les ocasionés l'observància dels mateixos consells.

GENER

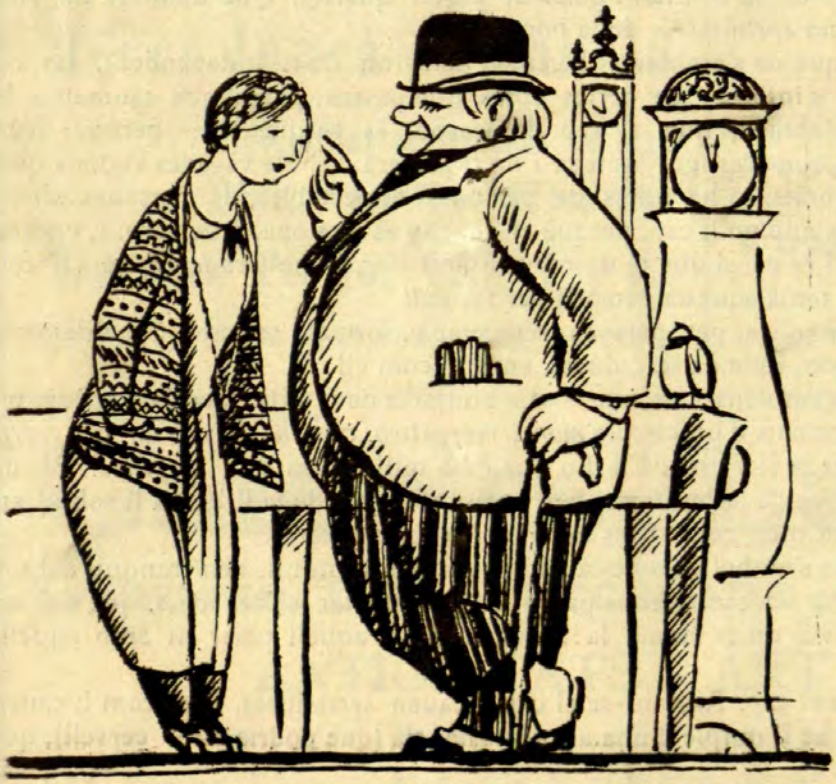
Aquest mes, es troba al començament de l'any i a la temporada d'hivern. La temperatura sol ésser baixa, i per això no ens cansarem de recomanar que no recomanem els passeigs per les teulades; puix com que el termòmetre no arriba tan alt, són de témer els accidents per manca de temperatura.

Els dies comencen d'allargar-se, a conseqüència que el sol roman més temps damunt l'horitzó i els dilata amb els seus raigs. Per contra, el fred que fa de nits les escurça, i aquesta compensació manté el mes de gener en els tradicionals trenta dies justos. Seria, doncs, una equivocació lamentable d'intentar un canvi en la llargada d'aquest mes, ja en un sentit obrerista o patronal, fiant en les forces individuals, per collectives que siguin.

Si no havem adquirit cap refredat en començar aquest mes, no us preocupeu massa. Aviat començarà el que els comerciants en diem fi de temporada i el podrem adquirir amb una gran rebaixa.

Com que és un mes que ja comença amb l'esgotament de les energies pecuniàries, a conseqüència de les felicitacions amb resposta pagada, us trobareu que l'Evangeli se us presentarà amb les seves màximes amenaçadores, perquè els primers ja seran els últims. La lògica, però, us salvarà: perquè si els primers són els últims, els segons seran els penúltims, i així successivament. Combatreu, a més a més, aquestes màximes evangèliques, amb les mínimes termomètriques. No cal, per això, abusar-ne massa.

D'aquest mes en diuen els savis i les porteres, el mes dels gats. Cal, però, de primer, fixar ben bé el què hom enten per gat. Un gat pot ésser un objecte, l'estudi del qual depèn, ja de la Física, ja de la Química o bé de la Història Natural. El primer és anomenat més pròpiament crikc, ignorem per què més pròpiament; però el mot és el propi. El segon és el gat tabernari, i la Química del mateix nom en coneix i en prepara els misteris. El tercer, al que es refereix el mes que tractem, depèn principalment de la Història Natural. Potser, algun dia, aprofitant les idees començades d'exposar en aquest article, ens serveixin per escriure un tractat sobre aquesta matèria d'estudi. Avui no direm més sinó que el gat, sotmès a una sobrealimentació excessiva i a un exhibicionisme que no cal que passi de moderat, es converteix ràpidament en conill, generós auxiliar de la baixa de les subsistències i del foment de l'estofat.

—Voldria un despertador que toqui ben fort. per despertar la minyona.

—Que dorm molt fort? Aleshores compri, senyor, un almogàver, que desperta ferro.

EL LEGÍTIM SARAGOÇÀ

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

INDIS CRECIONS

FLOREIXEN ELS EUCALIPTUS

LLEVAT el xiprer, que és l'arbre més bonic, l'eucaliptus ocupa un dels primers llocs, potser el principal, en la bellesa de la flora. Els eucaliptus són magnànimes i majestuosos, i són dolços, com uns velluts, de color.

Ara llur majestat esdevé gentil i tot, que floreixen. ¿Per què deuen florir, aquest temps, els eucaliptus? aquest temps que punxa la cara i les mans, com agulletes?

Tal vegada per això, per donar baume a les ferides, per ungüentar les punxades. I les capcetes en flor de l'eucaliptus no fan una olor baladrera i difusa; la tenen escondida, i molt penetrant.

Una olor que és capaç d'arribar al fons de l'ànima, per donar-li conhort, per donar-li fortitud, en el sacrifici.

Voldríem que les dones ara florissin també, a semblança d'aquests arbres generosos. I que diguessin als homes:—"Si és cas, passarem per damunt de la tanca més alta i més gruixuda, com els eucaliptus; i afermarem elvostre ànim. Coratge.

HARMONIES CONJUGALS

—Deuen estar bé al cel, que no hi ha matrimonis!

—Que no hi ha matrimonis? Deu ésser perquè no hi ha homes.

GIRONA, CIUTAT D'HIVERN

Girona, ciutat dels poetes? Bé. Emperò també: Girona, ciutat d'hivern. Poc hi fa que la boira hi plani moltes hores, ni que la humitat hi sigui tossuda, ni que les molses hi creixin, com a cabelleres.

Havent-hi els fets, sobren les disquisicions. Podríem fer-ne, d'aquestes, un gavadal, per demostrar ço que afirmem; mai assolirien l'eloqüència del fet que una colla de ciutadans distingits i honorables—més de cent—de les diverses encontrades gironines, han anat a Girona a passar uns dies, els més rigorosos de l'any, a la torre. Fet eloqüent. Glòria a Girona!

SARDANES A MADRID

L'expansió de la sardana continua amb els millors auspicis. La cobla Pricipal de Cassà de la Selva, ha estat uns dies a Madrid, a donar audicions de la nostra dansa, organitzades pel Casal Català. La veu de la tenora hi ha tremolat amb la doble expressió de l'amor i de l'enyorança. En el Madrid silenciós, la tenora ha fet la seva càntiga, que no té mai fi; que, quan calla en l'instrument material, perdura i ressona en els tubs invisibles del cor.

A Madrid ha estat tocada "La Santa Espina". Molts de catalans es traslladaren a la Vila i Cort.

Si és veritat allò de "adiós, Madrid, que te quedas sin gente", no serà pas pels catalans.

LES DONES FUTBOLISTES

Hom diu, hom diu que estan constituïnt-se dos o tres tims futbolístics a base de dones. Els comentaris van de boca en boca, roden de penya en penya. Perquè es tracta de dones conegudes. I de noms illustres. Dones elegants i perfumades. Dones belles i serenes.

Diuen, elles, que cal preparar-se a temps; i que ja estan cansades de fer d'espectadores.

Aleshores sí que guanyarem els partits.

TAF.

UAB Hemeroteca General

EL·REGNE DE·LA·FE LICITAT

ARRIBEM a casa amb el cor vessant de satisfacció. Havem pujat les escales a bots, de tres en tres, malgrat els nostres anys; i, de tan gran que tenim el cor, per la satisfacció, no pantegem gens ni mica. Truquem a la porta amb la vehemència que encomana una extraordinària alegria. Ens obre la nena. Li preguntem: on és la teva mare.—Ha sortit; ens respon.—Trigarà gaire?—Em sembla que no...—Està molt content, pare...

Ens llevem el barret, ens llevem l'abric: ho pengem al paraigüer. Entrem a l'habitació de treball, encenem l'estufa, encenem el llum (abans de l'estufa, naturalment), ens asseiem a l'amable i maternal cadira de braços, deixem un llibre damunt la taula, hi deixem el diari. Quina hora és?—les vuit. La nostra estimada Roseta no pot trigar, verament.

Ens treiem la cartera: papers diversos i un bitlletet de cinquanta, escadusser: es pot dir que som, gairebé, rics! Esguardem al nostre voltant: una reproducció de la Gioconda, que ens somriu més que no ho fa de costum: una reproducció de la Victòria de Samotràcia, que li han crescut les ales: una pintura d'un vaixell de vela, que sembla talment que voli damunt les aigües, vent a popa: el vent de la felicitat. El regne de la felicitat.

La vida ens somriu amb les seves millors gales... Ens lliurem a la fantasia: pensem en els estalvis que farem, en les coses que ens comprarem, en la torre que ens farem a la Bonanova, amb jardinet i tot. La illusió és nostra, aquesta vegada; la daurada illusió!

Per fi arriba la muller.—Vagi a veure el papà, sento que li diu la nena. Vagi, que està molt content.—La muller—l'estimada Roseta—entra en la meva habitació de treball. Contrasta la seva cara, més aviat amoïnada que no pas riolera, amb la nostra, jovial com unes pàsqües.

—Escolta, Roseta—li faig jo—sense preàmbuls. S'han acabat les penúries, serem feliços. Seu: fes-me el favor de seure—li afegeixo, mentre li poso un bes a flor de llavi.

—*Què et passa, que et veig tan content?*

Aleshores, jo agafo el diari, el desplego, cerco un instant. Ja ho tinc! Escolta. I llegeixo:

—A partir del dilluns vinent, la carn de moltó s'abaixarà una pesseta la terça; la carn de vedella, cinc rals; el porc, noranta cèntims...

—Què dius, què dius?—fa la nostra Roseta amb uns ulls com unes taronges.

—El què sents. Deixa'm seguir. El sucre s'abaixarà tres rals la lliura; la llet, a quaranta; el pa, a trenta cinc; les patates...

—No pot ésser!—exclama la muller. Estàs de broma, noi.

—No sé com ets, dona! I escolta, encara. Les patates, a pesseta els deu quilos; les mongetes, a quinze la lliura; el peix, fresc, a setanta, del millor...

La Roseta, enternida, s'aixeca: va per abraçar-me.

—Encara no he acabat. Un moment... Serà

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

triplicada l'aigua corrent per cada pis; els lloguers s'abaixaran en un setanta cinc per cent...

En arribar aquest punt, ni jo ja no puc més. Les llàgrimes em vénen als ulls, d'enterniment. La Roseta, el mateix. La nena, que de puntetes s'atansà a la porta per escoltar, no poguent-se contenir, entra ella i tot, junt amb el nen i l'altre nen.

L'escena que entre tots es desenrotlla és patèticament commovedora. Tots en un pom, abraçant-nos, com criatures beneïdes, per a les quals acaba d'obrir-se el regne de la felicitat.

Ens trobem en el millor dels móns possibles. I encara diran!

Això s'ha de celebrar, cridem tots alhora: això s'ha de celebrar!

Fem anar a buscar, la minyona, un parell de botelles de xampany. Diem al veí que engegui el gramofon. La nena es posa a tocar el piano. Treiem banderoles al balcó. Contemplem la nit, plena d'estels. L'aire mateix ens apar que fa olor de roses.

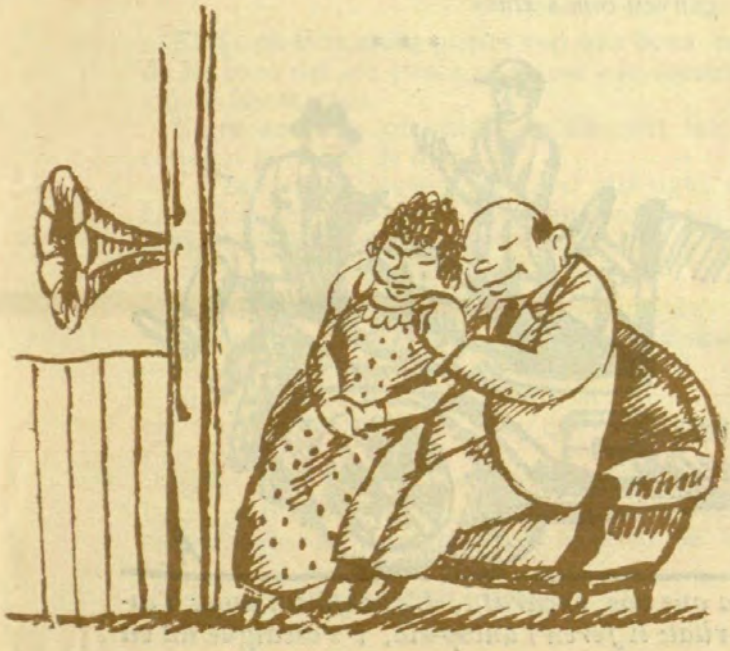
O bell país! O regalada terra! Els nostres dies són garlandes de benestar, de gaudi, d'abundor i de plaer.

—Tanmateix—diu la muller—la gent es queixa pel vici de queixar-se.

— Decididament — responem nosaltres — posseim el regne de la felicitat.

No és veritat, llegidors?

M. I. X.

—Avui quasi no he pogut dinar perquè a la minyona se li ha agafat l'escudella.

No s'amoïni, ja li deixaran anar.

COSES RARES

(Segueix)

27. - Un barber que *no tingui* les mans fredes.
28. - Un home que, en un tramvia ple, cedeixi el seient a una dona.
29. - Un carreter que renegui.
30. - Un "catalán" que no sigui "laborioso".
31. - Un secret que no el sàpiga tothom.
32. - Una sogra bona.
33. - Que En Sala no parli de l'autonomia dels municipis.
34. - Un ximple que pugui fer res de bo.
35. - Un cambrer de cafè que us digui "gràcies!" per la propina.
36. - Un federal que no ho sigui de tota la vida.
37. - Un comerciant que hi guanyi.
38. - Una dona que no es tregui anys; i que els que ella es posa de menys, no els posi de més a una altra dona.
39. - Una cirera que vagi sola.

A TREBALLAR, TOTHOM!

Amics, llegidors!

Gràcies pel vostre ajut. Estem contents perquè veiem que la nostra tasca us plau. Això és el què desitgem. Tot ho fem perquè EL BORINOT sigui una publicació que vagi a l'hora.

Ajudeu-nos, propagant-lo, fent-lo comprar, fent subscriptors.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

SETS I VUITS

A París ha sofert una gran crescuda el Sena.
Aquí ha sofert una gran crescuda la porqueria.
Què s'han cregut, a París!

* * *

Aquests dies s'ha acomplert el quatrè aniversari de la mort de Benet Pèrez Galdós, l'autor de «Episodios Nacionales».
Llàstima que s'hagués mort.

* * *

Llegim:—«En Tarazona han visto el fin del mundo».
Tot plegat varen alarmar se perquè veieren un cel de posta extraordinàriament vermell.
Beneïda gent de Taraçona! Doncs ¿què els semblarà veure, un altre dia?
El judici final?

* * *

A Terrassa ha estat celebrat un *gran* banquet, on, en lloc d'aigua Mont-Alt, fou servida aigua Mont Agut.
Sembla que el menjar venia essent rescalfat d'ençà de molts díes.

* * *

Durant l'any 1923—segons dades que llegim—hi ha hagut més delictes que no pas el 1922.
Progressament, sempre.

* * *

Definitivament ha renunciat al tron de Grècia el príncep Karageorgevich.
Cara de què li has dit?

* * *

Diu que al carrer de Salmeron hi ha tres o quatre cases que estan a punt de caure. De primer tothom es pensava que era qüestió del Metropolità. Però decididament sembla que és una qüestió de filtracions, o de goteres.
Apa, que sortirà baratet!
(Admetem en aquesta administració donatius per a les víctimes del Japó [Yocohama]).

* * *

Llegim:—«El jefe del fascismo piensa, mientras los demás duermen».
De tant en tant—no ho podem negar—aquests diaris madrilenys en diuen unes!...

* * *

El matrimoni Salas-Ferrer ha posat al món el sisè fill.
El matrimoni Oliver-Sauret ha vist augmentar la seva llar amb un setè fill.
La muller d'En Benigne Armenteras ha deslliurat feliçment un nen: es el sisè del benaurat matrimoni
Ara va bé, ara va bé!

* * *

Jaume Mercadé, l'exquisit joier, pare de fa poc, ha celebrat una esplèndida exposició de pintures i de joies... aquestes joies seves, que fan feu llumenetes els ulls...
També va bé!

* * *

El venerable escriptor Narcís Oller, l'excels novel·lista, ha estat homenatjat amb l'edició de bibliòfil de la seva novel.la «la papallona».
Digne i exemplar. Amunt els cors!

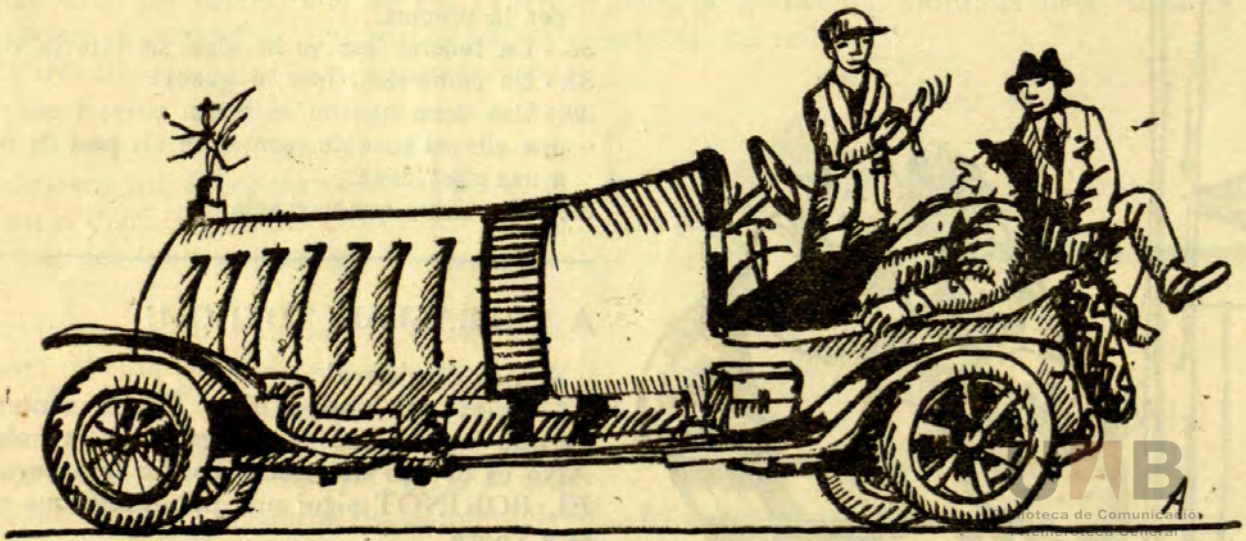
* * *

El Dr. Lluís Barraquer Ferré ha escrit una notable obra sobre nervis, i malalties nervioses, la qual obra ha merescut molts elogis del doctor Pierre Marie, el famós savi tractadista de la Universitat de París. Remarca, d'una manera especial, aquest cèlebre doctor, la part de l'obra dedicada a l'estudi de la neurastènia.
Dons, que es prepari, el Dr. Lluís Barraquer, pels casos de neurastènies, que se li anirian presentant.

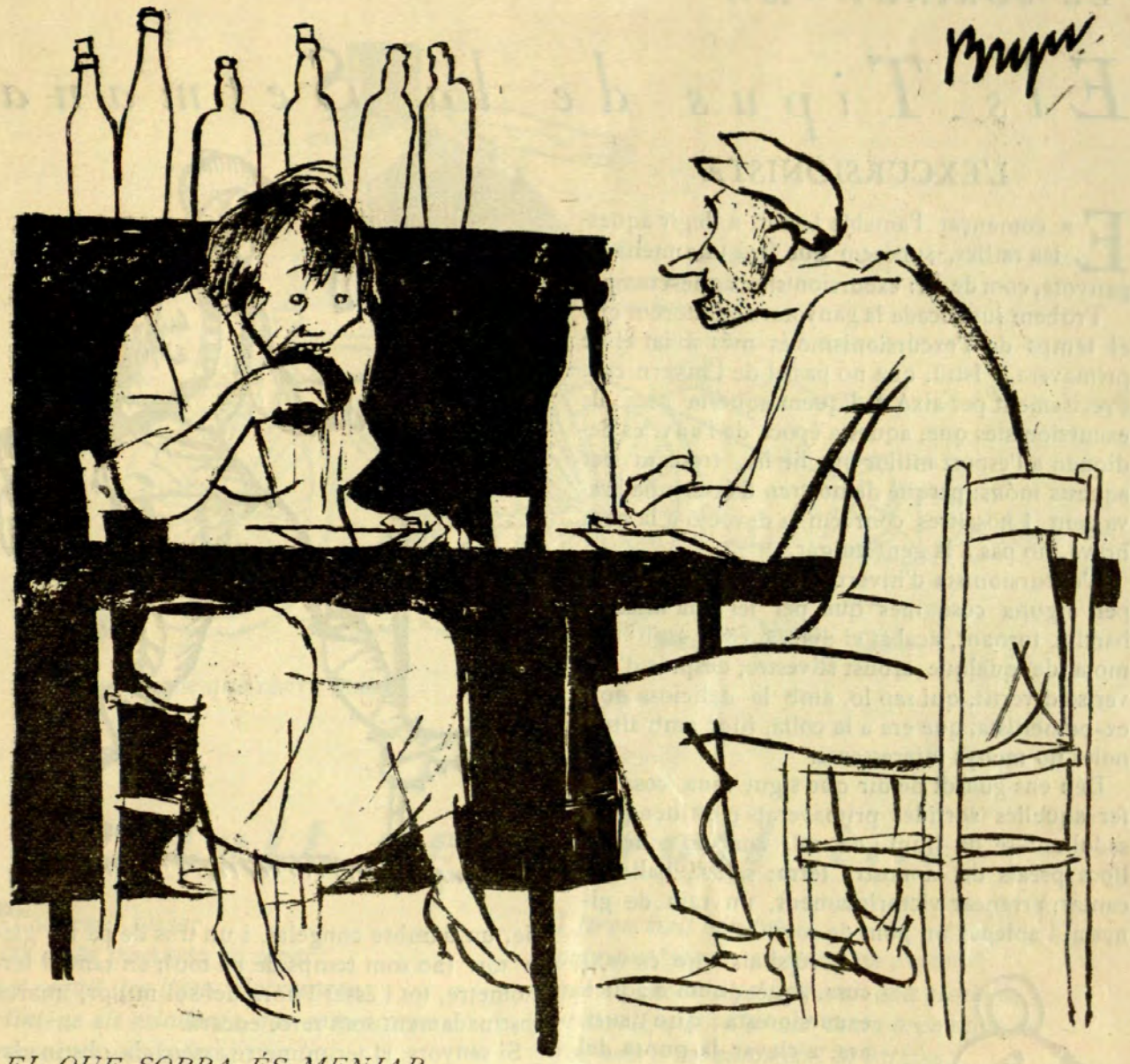
* * *

Yat-Beig, que ara és l'amo de la Xina, manté la situació tivant enfront de les potències estrangeres, pel que respecta al governament delpaís, a la intervenció en certes zones d'influència, i als tractats de Duanes i de comerç.
Decididament haurem de canviar allò de «l'enganyen *com a xino*»

* * *

... Jo en coneixia un de més automobilista que vós, encara!... L'aixafà un auto; l'aixecaren mitjansant auto-judicial de l'auto-ritat; li feren l'autop-sia, i s'escaigué tot en el dia d'autos...

EL QUE SOBRA ÉS MENJAR

—Enllesteix i deixa'm, aviat, la dentura; que tinc gana.

El Xa de Pèrsia diu que es ven una bona part de les joies del seu tresor reial, per a la construcció de ferrocarrils.

Entre aquestes joies hi ha un diamant famós, conegut per *Oceà de llum*.

En canvi, d'altres es venen... el que sigui, per construir-se joies. No hi fa res que entre aquestes hi hagi un *Oceà de tenebres*.

* * *

Acaba de constituir-se el Govern japonès.

El ministre de la Guerra és el general Fukuda. —Guerra... i Fukuda? Ja sabem qui rebrà!

El ministre de Marina és l'almirall Susuki.—No cal que li ho diguin: bé prou que s'ho suca. I s'ho menja

El ministre d'Estat és el baró de Fu-gimara.— I què, *fugim ara!*—li reparava un eixerit i maliciós japonès: *ens aprofitem ara*, haurieu de dir-vos.

I no ens vingueu amb històries!

* * *

Llegim:—«La higiene de Isabel la Católica perdura en el siglo xx».

Tant, tant potser no!

* * *

Diuen que d'una ambulància de correus ha estat sotstreta una quantitat calculada en un milió de pessetes.

L'individu del qual hom sospita, sembla que mantenia algunes «flàvies» i comerciava amb agències d'una certa mena.

Hom diu que li ha estat ocupada una llibreta d'anotacions, en la qual havia ell borronejat un article periodístic, dient així:—«Cal escombrar els polítics: els homes honrats hem de bandejar-los per sempre».

Com van sortint, els *homes honrats!*

* * *

Enguany el mes de febrer tindrà 29 dies.
Per això enguany serà any de traspàs.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Els Tipus de la Setmana

L'EXCURSIONISTA

En començar l'amable lector, a llegir aquestes ratlles, suposem que farà una mena de ganyota, com de dir: excursionistes, aquest temps?

Trobem justificada la ganyota: no ignorem que el temps de l'excursionisme és més aviat el de primavera i istiu, que no pas el de l'hivern cru. Precisament per això dediquem aquesta cosa als excursionistes que, aquesta època de l'any, es dediquen a l'esport millor que hi ha, trescant per aquests móns: perquè demostren d'ésser una brava gent. I nosaltres conreem la devoció a la gent brava, no pas a la gent vulgar.

L'excursionista d'hivern salta a la muntanya per alguna cosa més que per fer una mica de barrila, tornant, acabat el dia, a casa amb una mota de qualque arbust silvestre; després d'haver-se divertit, qui sap lo, amb la deliciosa noia ex-pomellista, que era a la colla, junt amb altres noies no menys interessants.

Déu ens guardi de dir que sigui vana cosa de fer aquelles sortides primaverals o estiuenques, sadollant-se de llum i de sol; anar a conèixer llocs preats de la nostra terra; saltar, ballar, i cantar; arrancar victoriosament, un ram de ginesta, i aplegar un pom de roselles.

Però si això no és vana cosa, ¿què direm d'aquell excursionista que surt, ara, a clavar la punta del gaiato damunt la terra gelada; que, si vol beure aigua, primerament ha de derretir penques de glaç amb foc de diaris; que no pot pescar anguiles en els gorcs gelats; s'exposa que el nas se li torni de cartró-pedra; però res no li fa por; i, amb bravesa d'almogàver, es llença a la bona obra, arborat de fe excursionista.

Ell ha de llevar-se molt de matí, quan al llit un hom està tan calentó, i tan rebé. Ha d'exposar-se a passar per sospitós. Ha de córrer el matí sense la gràcia dels ocells cantaires. Ha de menjar al migdia, un fiambre congelat, i un tros de pa no gaire tou (no som temps de pa tou); en tant el termòmetre, tot i ésser l'hora del sol millor, marca obstinadament sota zero, encara.

Sí senyors: el termòmetre assenyala obstinadament sota zero. Tot d'una sembla com si volgués pujar una mica: passatgeres fluctuacions! La realitat està sota zero.

Però l'excursionista no perd la serenitat. Segueix el seu camí.

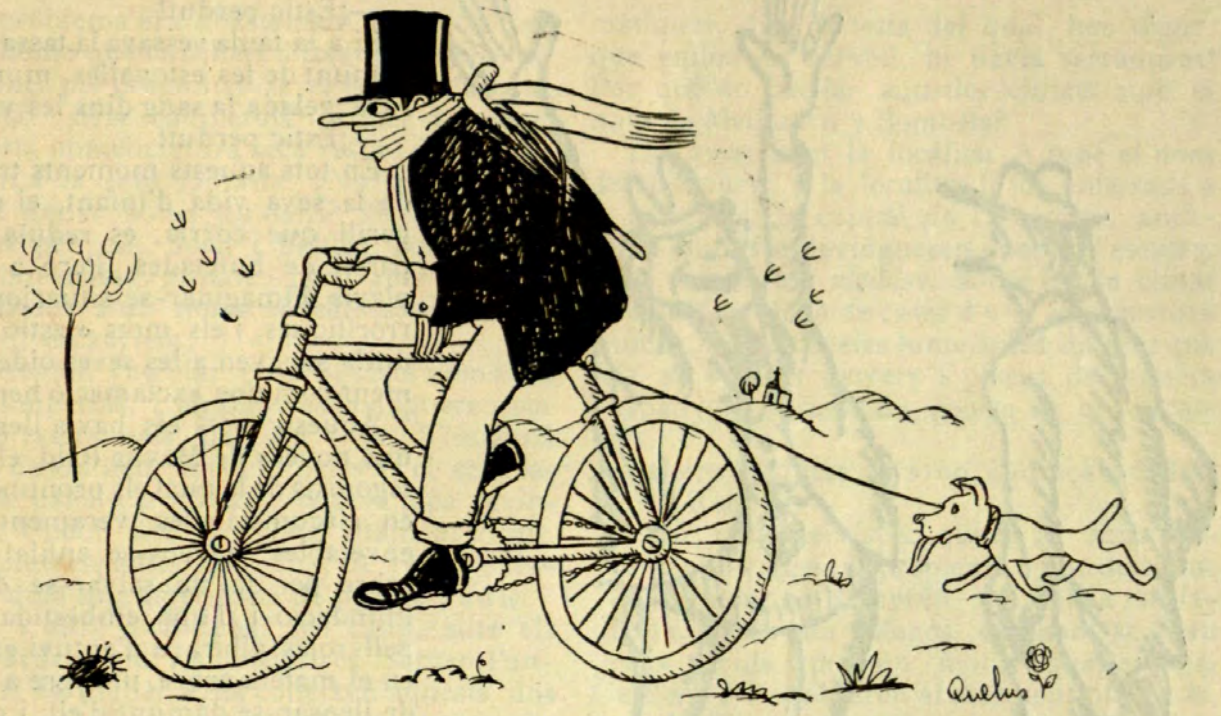
TANTSEVAL.

NOVES INDÚSTRIES

En certs indrets de la nostra terra corren mals vents (que no són ni de tramuntana, ni mestral, ni de mig-jorn). Són una mena de vents que en diríem *subterranis,* que fan bellugar moltes coses, i... atxem!.. Sant Pau!—Hom diu que... atxem!.. Sant Pau!, que certa gent del carrer de... Sant Pau! . de Sabadell, en saben alguna cosa d'això... i d'un cert sistema de *cartes* que fan el joc a meravella.

Per compensar una mica la crisi industrial, sembla que a Sabadell, a manca de poder fabricar tapa-boques, assagen de fabricar *tapa* o *atura-llengües,* i *escurça ungles.*

UAB Biblioteca de Comunicació

Cual es el ave que corre más?

El ave-cicleta.

Molt de soroll i...

En l'adormit fossar
el toc de la trompeta va sonar;
i, tot seguit, les lloses s'aixecaren,
sortint-ne els estadants, que començaren
arreu peces perdudes a cercar.
«Tu m'has pres una dent! Tu, una costella!»
Aquí una closca calba s'estabella;
enllà dos més estan
disputant-se un magnífic os bertran.
Amb cerilla al darrera, uns altres van
en cerca del perdut caixal del seny.
I l'un a l'altre empeny
per enllestir abans que el llum s'acabi.
Però de sobte un savi
(millor dit un que ho era
i ara també és un calavera)
els crida: «Folls! debades recerqueu!
«Portar tots vostres ossos no podreu.
«Per fosses que seguiu, noves o velles
«sempre haureu de portar falses costelles!»
Sentint-lo, l'auditori,
per no anar a la Vall de Josafat
amb res falsificat,
de pressa retornà al llit mortuori,
sense fer cas, ja més, de la trompeta.

I feren molt ben fet;
puix que, segons va veure un esquelet,
que es quedà a festejâ amb una escaleta,
el soroll, que va armar tanta bronquina,
fou sols d'un automòbil la botzina.
I és que les ganes de ressuscitar,
a voltes, als més morts fan despertar;
però després, en veure
que no hi són tots, se n'han de tornâ a geure.

RAU-RAU.

ULTIMA HORA

Ens asseguren, persones ben informades, que per darrers d'aquest mes, o primers de l'altre, En Maura està preparant una nova frase.

* * *

Títol d'una pel·lícula realista: — Les tres il·lusions.

Que, ara com ara, sembla que son: 1) passar-se-la bé; 2) anar tirant; i 3) fer algun quartet.

UAB Biblioteca de Comunicació Hemeroteca General

TÉ RAÓ

—*Quina alegria que em dónes, després de dos anys de no veure't.*

—*Figura't, què farà aquell que no m'ha vist mai!*

Un problema

El professor de matemàtiques dictà un problema als examinats; consultà el seu rellotge, i digué que els donava vint minuts de temps per a resoldre'l.

Un dels examinats, Semen Pantalikin, es netejà amb els cabells els dits tacats de tinta, i murmurà:

—¡Estic perdut!

A Semen Pantalikin, fantasiador per temperament, li plavia de dramatitzar els esdeveniments més insignificants

Si algun company, una mica més fort que ell, li ensenyava els punys, Semen Pantalikin empallidia instintivament, i talment com si la mort voleiés ja damunt del seu cap, murmurava amb llavis tremolosos:

—¡Estic perdut!

Si un professor li posava una nota dolenta per no haver sabut la lliçó, amb la mort al cor, murmurava:

—¡Estic perdut!

Si a la taula vessava la tassa de tè damunt de les estovalles, murmurava, gelada la sang dins les venes:

—¡Estic perdut!

En tots aquests moments tràgics de la seva vida d'infant, el pitjor perill que corria, es reduïa a un parell de bufetades. Però a ell li plavia d'imaginar-se situacions terrorífiques, i els mots «¡estic perdut!» sonaven a les seves oídes talment com una exclamació heroica.

Aquests mots els havia llegit en una novella de Mayne Reid, el protagonista de la qual els pronunciava en circumstàncies verament poc envejables: havent-se enfilat a un arbre per tal de salvar-se d'una inundació i d'una embestida dels pell-rojes, albirava d'antuvi enfilat en el mateix arbre, un tigre a pnnt de llensar-se damunt d'ell; i per si això no fos prou, rodejaven el tronc incomptables cocodrils i un llamp abrandava les rames. Aleshores, certament, era justificat que el protagonista cridés: ¡Estic perdut!

Semen Pantalakin, havia de resoldre un dels problemes més difícils que han estat proposats a un ésser humà. I solsament disposava d'alguns minuts per a fer-ho. La situació, en veritat, era desesperadora.

Vet-ací el problema:

«Dos camperols han eixit de la localitat A, adreçant-se a la localitat B. El primer camina quatre quilòmetres per hora, i el segon, cinc. El primer ha eixit un quart d'hora després que el segon. La distància entre la vila A i la vila B és igual al nombre de rubles que es guanyarien venent, a raó de 250 rubles, 10 bocois de vi, que han estat adquirits a un preu en rubles, igual a la suma dels dies dels set primers mesos de l'any 1888. El primer camperol ha eixit a tres quarts de sis i dos minuts del matí. ¿A quina hora arribarà a la vila B, i quant de temps després que el segon?»

Rellegit el problema, Semen Pantalikin murmurà:

—¡Estic perdut! ¡Un problema així en vint minuts!

N'esmerçà tres a fer punta al llapis i dos a doblar la fulla de paper, on amb tanta lluïdesa havien de brillar les seves facultats matemàtiques. Després va adoptar l'actitud greu d'un savi alemany, lliurat a una investigació científica.

Hemeroteca General

El problema era abastament abstracte per a un home que s'abelleix d'imatges concretes. Començà per preguntar-se: «¿Tanmateix, què és això dels camperols primer i segon? Aquesta nomenclatura seca res no deia al seu cor, ni a la seva fantasia. ¿No se'ls hauria pogut donar noms humans? Nomenar-los, posem per cas, Joan i Baldiri, potser seria quelcom massa prosaic; però ¿per què no batejar-los amb noms novellescs? Guillem i Rodolf, escaurien .

Totseguit, l'escolar posà aquests noms als dos camperols, i ambdós esdevingueren per a ell, éssers reals, de carn i os. S'imaginà la faç de Guillem torrada pel sol, el seu barret de palla d'ampla ala, la seva pipa revinguda. Rodolf era un home altament fornit, d'amples espatlles de cíclop, de rostre enèrgic, i duia una americana de pell de nútria.

Un i altre avançaven pel camí, sota els raigs ardents del rei dels astres. Semen Pantalikin es digué: «¿Es coneixen aquests dos caminants? Tanmateix bé deuen conèixer-se per tal com figuren en el mateix problema. Però si són amics, ¿per què diantre no viatgen junts? Això seria molt més interessant. El que Rodolf camini un quilòmetre més per hora que Guillem, no és pas raó que viatgin seperats, essent bons companys: Rodolf podria apetitir una mica el pas, i Guillem allargar-lo. Amb bona voluntat tot pot arreglar-se en aquest món. Viatjant junts es defensarien millor en cas d'un insospitat atac dels bandolers o de les feres».

Segon dubte: ¿Durien escopetes?

Després d'un moment d'incertitud, Semen Pantalikin, contestà a aquesta pregunta d'una manera afirmativa. ¡Es clar que durien escopetes! No s'emprèn pas un viatge així sens armes. Sempre és de témer, en els camins, una agressió dels bandolers o de les tribus salvatges. Fins dins la ciutat de B serien nombrosos els perills. En pobles d'aquesta mena hi ha tota classe d'aventures.

¡La localitat B! ¡La localitat A!.. A l'escolar, aquesta moneclatura també li semblà absurda. Tot lloc on viuen, lluiten i sofreixen, els ésers humans, té el seu corresponent nom, i jamai cap poble del món, no ha estat assenyalat per simples i insubstancials lletres. Això només podia acudir-se-li a un monstre com el professor de matemàtiques, dins la testa del qual, ben segur, que enlloc de cervell, hi havia serradures! Per què no batejar aquelles ciutats amb el nom de Melbourn y Bombela?

Tan aviat com la localitat A rebé el nom de Melbourn, i la localitat B fou enlairada a la categoria de capital de l'Austràlia, ambdues ciutats esdevingueren, per a l'escolar, reals, efectives, *visibles*. Sobre tot la ciutat B, que s'emplenà de cases d'una arquitectura exòtica, de xemeneies fumejantes, de gent que feia sa via per carrers i places, de vaquers i espanyols agricultors, genets en braus corsers.

Tal era la ciutat vers on s'adreçaven Guillem i Rodolf.

Però tanmateix ¿per quins set sous emprenien el viatge? El problema no ho deia pas. Naturalment no s'emprèn una anada tan fadigosa, en un dia xafagós, exposant-se a tan grans perills, per un motiu qualsevulga. Guillem i Rodolf eren abastament prudents, per no lliurar-se capriciosament als probables atacs dels pell-rojes, dels bergants, i de

EN LA LLIBRERIA

—M'agrada aquesta novel·la d'aventures. Que sap com acaba?

—Malament, senyoreta.

UAB Hemeroteca General

les feres. I, encara: no va hom pas capriciosament a una ciutat com Santa Fe, niu de bandolers, jugadors, aventurers, embriacs, i assassins.

Vet-ací una altra cosa estranya, inexplicable: Guillem i Rodolf anaven a peu, baldament les seves quadres fossin curulles de preciosos *mustangs* que a Europa es pagarien a pes d'or. Certament en aquell viatge hi havia gat amagat. Cercaven el rastre d'una colla de bergants que, dies enrera, havien atacat a uns pacífics vaquers? Qui sap si els bergants havien tallat les potes als *mustangs*, per tal que Guillem i Rodolf no poguessin aconseguir-los.

Altrament era ben significatiu el que Rodolf s'hagués posat en camí un quart d'hora abans de Guillem. Qui sap si l'honrat *squatter* desconfiava de Guillem. L'honrat *squatter* posseïa la clau de la caixa on es guardaven els famosos diamants del Rinoceront Roig, i ben bé podia haver projectat el robar-los-hi...

Els minuts passaven i Semen Pantalikin somniava, somniava, tractant de desconfegir el sentit amagat del problema, repenjada la testa, plena de fantasies exòtiques, en el palmell de la mà, tacada de tinta.

I heu's aquí com transformà al capdavall, el problema sec, sense ànima, que havia dictat als examinats, aquell pobre professor de matemàtiques, completament mancat d'imaginació.

«El sol no daurava encara les copes dels gegantins baobabs, els ocells de les regions tropicals dormien encara dins els nius, els cignes negres no havien encara eixit de entre els altívols bambús australians, quan Guillem Bloker, el famós bandoler, terror de la comarca, es posà en camí. De tant en tant s'aturava breus instants i apregonia dins les ombres de la boscúria, el seu esguard recercador. Solament podia caminar quatre quilòmetres per hora; puix, la nit abans, un enemic misteriós, de darrera d'un superb tronc de magnòlia, li havia atravessat una cama, d'una escopetada.

»—¡Com hi ha Déu!—diguè el bandoler.—Faig jurament, per la pell de l'elefant sagrat de les nostres boscúries, que si trobo el traïdor que ha tallat les potes al meu cavall...!

»Petà de dents i la seva ma apretà frenèticament el mànec del coltell.

»Rodolf Couters, que s'havia adormit mentre estava entre els arbres, a l'aguait del seu rival, es despertà tot d'una, quan ja el bandoler es trobava un quilòmetre lluny, però veié en la sorra del camí el rastre de les seves petjades. Clavant en elles la llur mirada severa, murmurà:

»T'assoliré, bergant, t'assoliré. No estic pas coix, jo; els meus cinc quilòmetres per hora no hi ha pas qui me'ls prengui.

»I es posà a caminar, furient com una fera que va a saltar damunt de la seva víctima, a la recerca del bandoler.

«Bloker, en oir fressa darrera d'ell, pujà, llest com un orangutà, a les rames d'un eucaliptus gegantí, i, a punt el fusell, esperà. L'honrat *esquatter*, que no l'havia albirat, seguí avençant. S'oí un tret.

»Guillem llençà una rialla endimoniada».

* * *

—Bé; han passat els vint minuts.

Aquestes paraules del professor de matemàtiques, ressonaren com un tro en les oïdes de Semen Pantalikin.

—¿Haveu acabat, senyors? - afegí el professor—. Semen Pantalikin: ¿a quina hora arribaren cada un dels camperols a la localitat B?

El pobre escolar, sentí un desig vehement de dir que només un d'ells havia arribat a la ciutat, per tal com l'altre havia restat a mig camí, dormint el somni etern, a l'ombra d'un eucaliptus; però no ho digué. El professor hauria pensat que s'havia tornat boig, i els companys s'haurien rigut d'ell.

—No he resolt el problema... No he tingut temps abastament per acabar-lo—gosà murmurar, el deixeble de Mayne Reid.

—Es a dir que no haveu tingut temps abastament, ¿eh? ... ¡Molt bé! Repetireu el curs d'Aritmètica i Algebra.

—¡Estic perdut! — diguè Semen Pantaliquin.—El meu pare m'apallissarà, en lloc de donar-me l'escopeta que m'havia promès ¡Maleïdes matemàtiques!

ARKADI AVERCHENKO.

Festes extraordinàries

AMB motiu del nomenament del doctor Ferrer i Piera, per a degà de la Facultat de Medicina, hom prepara la celebració de festes extraordinàries.

Alguns haurien volgut com a degà el doctor Pi, solament. Però en definitiva va prevaler el criteri dels demés, que volen en Pi-era. D'aquesta forma, diuen, ningú no resta desairat: els dos hi són. Els temperaments de concòrdia sempre acaben per imposar-se. Regna un entusiasme extraordinari.

* * *

Admetem, en aquesta administració, donatius per als malalts de l'Hospital Clínic.

CADUCEU.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca

TIP. ALTÉS, ANGELS, 22 I 24.—BARCELONA

AIGUA DE SALENYS

* * *

PALAHI Y A-S. Feliu de Guíxols

Sucursal a Barcelona

Montjuic del Bisbe, 4 - Telèf. 1457-A

* * *

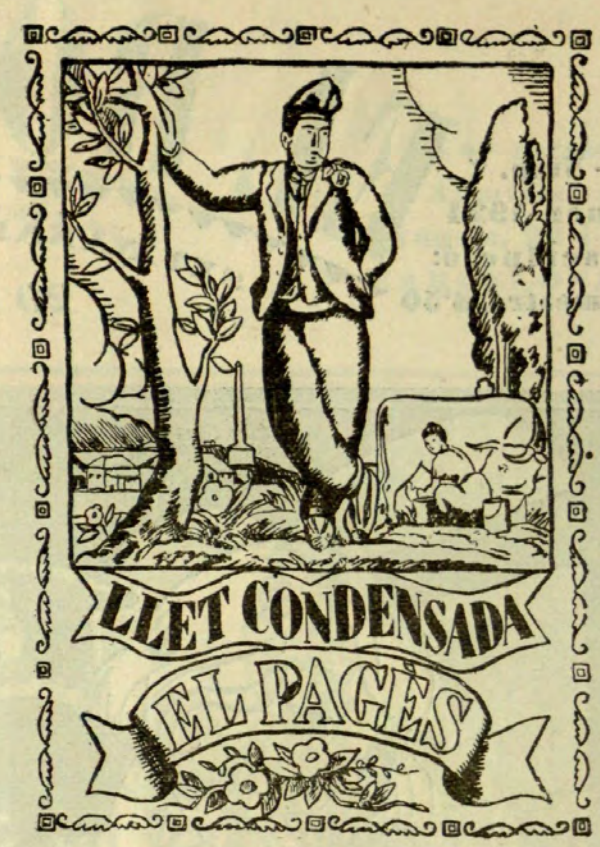
Representant a Madrid

D. FELIX G ...

Barbieri, 1, dnplicat - partat 1 1 3

* * *

L'aigua mineral de SALENYS és indiscutiblement la millor

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

Prepareu-vos per al número vinent

SANT ANTONI,

número especial de rucs, cavalls, ases i altres bèsties

UAB
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Any II - Núm. 7
10 gener 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.ª a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—Té, nen: el biberon!... no el vols?... Mira que el donaré a aquest senyor...